

TEATRE INFANTIL? TEATRE PER A TOTS ELS PÚBLICS!

Carme Canet

Greu error el dels programadors del Grec en la classificació tipus calaix de sastre de «Teatre infantil, circ, i...» Encara no han actualitzat el vocabulari? I això que van organitzar una trobada de creadors de teatre per a tots els públics. Potser a qui calia fer les respectives reflexions era als mateixos programadors del Grec.

De les propostes d'aquest apartat del Grec, vaig anar a veure *El meravellós màgic d'Oz, Romeu i Julieta* i *Hasta aquí puedo leer*, del cicle «Llegir a la cuina» (també deu formar part del i...).

Anem analitzem-los un per un.

La trepa: Trenta anys al servei dels més petits

El meravellós màgic d'Oz, de Macià G. Olivella i Alícia Serrat, basat en l'obra de Frank L. Baum. Direcció: Maria Agustina Solé. Intèrprets: Ester Pérez-Ferrer, Georgina Espolet, Mariona Campos, Maria Agustina Solé, Maties Gimeno, Oriol Macià i Marc Miramunt. Música original i direcció musical: Ferran González. Coreografies: Esther Pérez. Disseny d'escenografia i vestuari: José Carrasco. Construcció d'escenografia: Tero Guzmán. Confecció del vestuari: Them. Disseny d'il·luminació i so: Francesc Campos. Perruqueria i estilisme: Toni Santos. Disseny gràfic: Dàlia Crespo. Teatre Regina, 30 de juny de 2007.

Trenta anys d'experiència en la creació d'espectacles per a tots els públics. I es noten. La Trepa ha arribat on és adaptant-se als temps, cercant subvencions i creant companyia.

El meravellós màgic d'Oz n'és, de meravellós, i curat i renovat i musicat... La història, prou coneguda, arriba a totes les edats. Pares i fills en poden treure profit i diversió.

Un text que sobrepassa els cent anys. Es tracta, per tant, d'un clàssic de la literatura universal. Per aquest motiu és un molt bon esforç de la companyia fer-lo arribar als nois i noies.

La tècnica i el disseny fan d'*El màgic d'Oz* de La Trepa un espectacle actual, gens carrincló, com passa a vegades en els espectacles per a tots els públics.

Moltes felicitats a la companyia que gestiona el Jove Teatre Regina, que amb el pas dels anys pot resistir el mercat teatral, fent productes de pressupostos elevats a preu d'entrada «infantil». Difícil i admirable la seva perseverança. Lloable la seva tasca. No us perdeu la programació d'enguany. Un cop més està pensada i dissenyada amb cap i peus cara i ulls, amb criteris artístics i pedagògics. Com sempre i millorant. No vull ni pensar la diferència de pressupostos amb *Romeu i Julieta*.

Teatre familiar per a adults

Romeo i Julieta, de William Shakespeare i Sergei Prokofiev. Direcció: Santi Arnal. Direcció musical: Xavier Puig. Narradora: Mònica Glaenzel. Intèrprets: Santi Arnal, Anna Fernández, Matxalen de Pedro i Neus Mayolas. Adaptació del text per a narrador: Albert Plans. Disseny d'il·luminació i escenografia: Martina Tosticarella. Col·laboració especial de Cesc Gelabert i Toni Jódar. Una producció de Per Poc i l'Orquestra Simfònica del Vallès. Teatre Grec, 15 de juliol de 2007.

Romeu i Julieta, tal i com el va escriure Shakespeare, no és un conte infantil. On és l'error? Qui va convocar, programar, classificar *Romeu i Julieta* dins de «Teatre infantil, circ, hip-hop i...»?

Deu ser «i...»

En tot cas, error dels programadors. A banda d'això, l'adaptació per a narrador em va semblar correcta, com ho era la narració de Mònica Glaenzel. Els titelles sempre són un material a gust del consumidor. Si els haguessin classificat com a titelles per a adults potser m'haurien agradat més. En anar predisposada a veure un espectacle de públic familiar els vaig trobar un punt dur, agressius. També ho feia el text, evidentment.

Espectaculars de vegades; monòtons d'altres. La música, excel·lent. Em va saber greu pels espectadors més menuts. N'hi havia que al final ploraven.

No, ni les deu de la nit era una bona hora, ni el text un encert. Només que algú s'hagués estalviat la classificació ja n'hi hauria hagut prou. Però els programadors de teatre, fins i tot els més entesos en la matèria, encara consideren de segona els espectacles de titelles. O els espectacles de públic familiar. No calen explicacions pedagògiques davant d'un text tan conegut. Els titelles poden ser per a adults perfectament. I de fet, era el cas. No considero tampoc que l'espai del Teatre Grec fos el més adequat per a l'espectacle.

En definitiva, el text tenia solvència; els manipuladors de titelles eren correctes; l'adaptació, subjecta a la durada, i la tècnica, bona. I un gran error en la programació, en la classificació.

Llegir a la cuina. Però llegir

Hasta aquí puedo leer. Direcció d'escena i dramaturgia de Pau Miró. Cia menudos.

Em sap greu parlar d'aquest espectacle en aquest apartat. M'hi veig una mica obligada, com he dit, per la pèssima classificació d'un grup d'espectacles del Grec. En tot cas tots tres espectacles eren de teatre. En podem dir teatre. Sense complexos i sense vergonya. *Hasta aquí puedo leer* va ser una estona de tranquil·litat emocional davant d'una bona proposta de dansa i teatre, amb poesia i fragments literaris que intuïm que van marcar en algun moment de la seva vida el seu autor, Pau Miró. Un espectacle de creació per sentir en tots els significats de la paraula. Un espectacle possiblement efímer però honest. Net. Mimat. Excel·lent la dansa, excel·lents el recitat i l'acompanyament musical. Ens hauria agradat un programa de mà. Això ho feia improvisat. Però ja es veia que no era improvisat. Era viu, era fresc, era a raig però fixat.

Una proposta ben cuinada.